

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Claudia Cojocaru

Povești *cu* ÎNGERI

Ilustrații: Cătălin Nedelcu

Cuprins

Micul prinț 6

Bogatul sărac 16

Îngerii din vis 23

Cei trei frați 30

Norișor 36

Cele două surori 50

Vreau să știu 60

O lecție de iubire 73

Micul prinț

Pe vremuri, trăia un împărat autoritar a cărui mare pasiune era vânatul. Și împăratul avea un fiu, unicul său moștenitor, la care ținea ca la ochii din cap și căruia voia să-i insufle aceeași pasiune. De mic îi pusese arcul cu săgeți în mână, chiar dacă băiatului nu-i plăcea deloc acest lucru. Era un băiat sensibil și milos, opusul tatălui său.

— Un adevărat bărbat, un viitor împărat, trebuie să cunoască arta vânătorii la perfecție. Acest lucru este mai important chiar și decât rangul. Nu se știe ce-ți rezervă viitorul, împărăția o poți pierde într-o zi din cauza vreunui război, dar știința vânătorii te ajută să te descurci, să supraviețuiești și să ai grijă de familia ta și de urmași. Te ajută chiar și în luptă! obișnuia să-i spună tatăl său.

Micul prinț îl asculta pe împărat, fără să înțeleagă mare lucru. Era peste puterile lui să vadă un lucru bun în uciderea atâtor animale. Sufletul lui pur se gândea numai la mulțimea de pui rămași fără mamă, fără tată, sau fără ambii părinți.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru atâta lucru, îl liniștea tatăl său, puii vor crește și într-o zi le va veni și lor rândul

să fie vânați. Dar ei vor lăsa în urma lor alți pui... și tot așa. Dumnezeu a creat animalele pentru ca noi să le vânam și să le mâncăm.

— Dar... dar de ce trebuie să vânam atât de des? Nu ar ajunge o dată pe an? Întreba timid băiatul.

— Eh, ești mic, nu ai cum să înțelegi. Îți pierzi îndemânarea și aptitudinile dacă nu exersezi constant, îi răspundea împăratul.

— Dar de ce trebuie să vină și alți împărați sau regi pe domeniul nostru să vâneze? Ei nu au pădurile și animalele lor pe care să le sacrifice? Își exprima băiatul nemulțumirea, când a mai crescut.

— Dragul meu, trebuie să se știe că eu sunt cel mai iscusit vânător, de aceea organizez partidele de vânatoare pe domeniul meu. Altfel nu m-ar crede nimeni. Dar văzând cu ochii lor mulțimea de trofee pe care le adun la o singură vânatoare, obțin admirația și respectul lor și ei îmi vor duce renumele peste șapte mări și șapte țări.

— Și la ce îți folosește, cu adevărat, acest lucru? mai îndrăzni băiatul.

Deja răbdarea împăratului era greu încercată de insistențele prințului.

— Decât să pui atâtea întrebări sâcâitoare, mai bine ți-ai da silința să vânezi ceva. Nu mă moștenești deloc în privința asta!

Într-adevăr, o singură dată vâname tânărul, un pui de căprioară. Dar durerea pe care a simțit-o în suflet când a auzit țipătul acesteia și privirea speriată și rugătoare care l-a săgetat direct în inimă, nu a uitat-o nici până în ziua de azi. De atunci încolo, prințul mergea împotriva voinței lui la vânatoare, pentru

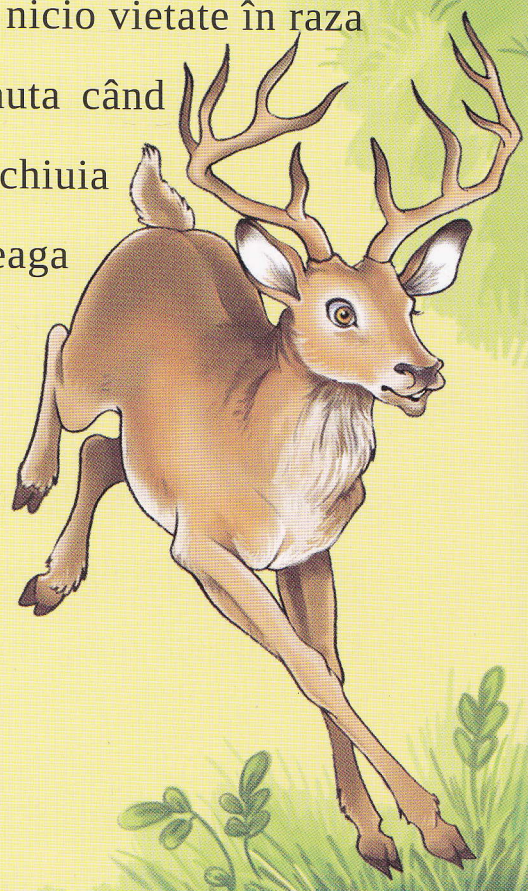

că nu avea încotro și ca să scape de gura tatălui său. Dar slobozea săgețile aiurea, având totuși grijă să nu fie nicio vietate în raza lui vizuală. De multe ori tușea sau strănuta când vedea câte un animal, ca să-l sperie, sau chiuia fără motiv, stricând vânătoarea pentru întreaga zi. Iar când împăratul îl întreba:

— Ce ai, măi copile?!

El îi răspundea cu amărăciune:

— Chiuui de bucurie, tată! Îmi place mult la vânătoare!

Timpul trecea și aversiunea prințului pentru această îndeletnicire creștea direct proporțional cu patima împăratului. Deja în pădurile de pe domeniul împărătesc prada scădea de la o vânătoare la alta, căci animalele se împuținaseră. Acum erau vânați și puii, fără să se mai țină seama că erau în pericol de dispariție specii întregi. Dar împăratul nu era mulțumit cu așa prăzi mărunte, orgoliul lui nu era satisfăcut. Așa că dădu dispoziție ca toate pădurile oamenilor să fie confiscate și trecute în patrimoniul împărătesc. Zeci de pădurari, oameni simpli sau țărani munteni au rămas pe drumuri, fără ocupație și fără vreun venit. Oricât a încercat prințul să-l convingă că nu e bine ce face, împăratul a rămas neclintit în hotărârea lui. Setea de sânge și de trofee îl orbea.

Într-o bună zi, împăratul își chemă băiatul și-i spuse:

— Dragul meu, peste trei zile voi organiza o vânătoare mare, cea mai mare de până acum. Vor veni toți regii și împărații și vom semna alianțe importante. Totul trebuie să iasă perfect. Mergi tu prin păduri și asigură-te că oamenii nu s-au întors la casele lor pe furiș. Nu vreau să avem vreun incident neplăcut.

Prințul plecă dar, pe furiș, umplu câțiva desagi cu hrană și cereale pentru animale. Le împrăștie prin toată pădurea, cu speranța că dacă animalele vor fi sătule, nu vor mai ieși din

vizuini și adăposturi în bătaia săgeților.

La lăsarea nopții, împăratul își căută fiul să-l întrebe dacă a reușit să pregătească terenul. Însă prințul nu era de găsit nicăieri. Îngrijorat, împăratul își trimise servitorii să răscolească pădurea și împrejurimile iar aceștia au căutat până la ziuă, dar nici urmă de prinț. Neliniștea împăratului creștea pe măsură ce timpul trecea. S-au organizat patrule de căutare care au răscolit ținutul în lung și-n lat două zile neîntrerupte, fără succes însă. În acea noapte, disperat, împăratul se rugă cu ardoare la Dumnezeu, așa cum nu o făcuse niciodată.